

EN GNISTA AV GUD

I fåvitsko kämpar de makter en ojämn kamp mot människan, de som vill äga herraväldet över hennes själ. Hon är av ödet bestämd att gå en annan väg än vad dessa lägre väsen dikterar. Hennes bestämmelse leder henne förr eller senare i förbindelse med världar, obekanta för henne. I dessa dagar börjar hon förnimma dem, livet omkring henne gestaltar sig på ett nytt sätt, och förut okända former för tänkande och handling växer fram. I trosvisst nit bör hon inte söka sig bort från det ännu oprövade som kallar, ty däri ligger en utvecklingslinje, som så småningom skall leda henne fram till en förklaring. Hon skall få kännedom om vad detta nya innebär. Det skall fylla henne med en frisk glädje, och hon skall se tingens som omger henne från en annan aspekt.

Vi har ofta talat om det nya i vår tid. Att händelser inträffar i vår omgivning, annorlunda utformade än vad som fordom förekom, det har vi säkert alla märkt. Vi är på väg in i nya förhållanden, och våra ögon skall öppnas för okända vyer, aldrig förr skådade, inte ens i vår fantasi. Något inom oss har vuxit fram, om vars existens vi hittills levat i okunnighet. Visst har vi hört sägas att vi är skapade till Guds avbild, och visst säger Paulus att vi alla är gudar, men ovissa om detta ords innebörd har vi endast flyktigt stannat vid dem, såsom alltför orimliga att sätta tro till. Böcker i detta ämne har funnits tillgängliga under lång tid, men människan av idag har inte vågat sätta sin tilli till dem. Nya vägar att studera dessa frågor skall nu öppnas för var och en, som hyser en allvarlig önskan att komma sanningen på spåret.

Det förhåller sig ju så, att det vari man aldrig bibringats färdighet, förefaller helt omöjligt att lära sig behärska, men börjar man tränga in i ämnet, visar det sig ofta mindre svårt än man trott, en upptäckt som ökar lusten att fortsätta studierna.

Hur skall vi då gripa frågan om vårt livs samband med en universell Gudom? Vi vill driva vårt sökande att leda fram till klarhet, vi vill förstå, att det är en sanning av högsta halt vi inhämtar med våra studier.

Vår fysiska kropp är inte vårt verkliga jag, så enkelt sammansatta är vi inte. Våra sinnesorgan är en del av vår fysik, dock kan aldrig deras funktion värderas som kroppslig. Här tillkommer en faktor av högre art, en kropp av subtilare natur. Här inträder något som hör till själens liv.

Om vi analyserar det som sker med oss, när vi förnimmar en varm känsla eller tänker en klar tanke och kommer fram till att den må inrangeras i själens verksamhet, må vi fråga oss vem som sänder oss impulserna till dessa känslor och tankar. De produceras inte alltid inom oss, de kommer ibland till oss i färdigt skick, och de krafter som ger upphov till dessa företeelser må vi betrakta som väsen, stående högt över oss. Dessa känslor och tankar - låt oss kalla dem inspiration - överförda till oss och reproducerade i våra hjärnor, bildar en förbindelse-länk mellan dem och oss. Vi känner det som om vårt liv stod i kontakt med deras liv.

För att uppehålla en sådan förbindelse måste vi öka våra vibrationer, vilket sker genom en viljeakt. När relationen är knuten, överföres de egenskaper vi i vår föreställning tilldelat dessa väsen att omfatta oss själva, och bandet mellan oss knytes fastare.

Vi längtar efter att känna det säkra stödet från dem som äger större visdom än vi, men förstår samtidigt att det måste finnas något inom oss som svarar mot deras egenskaper, ty i annat fall skulle förbindelse med dem inte kunna slutas. Instinktivt ger vi dessa väsen, som vi känner vara oss så överlägsna, namn av högsta klass, vi jämför dem med Gud, eftersom deras visdom ger intryck av att vara av gudomligt ursprung.

Vår strävan skall gå ut på att öka våra vibrationer, men i allmänhet underskattar vi våra möjligheter härutinnan, beroende på att de lägre krafterna i vårt väsen så ofta har övertaget över oss. Om vi överlämnar bestämmanderätten över vårt lägre jag till de oss omgivande andemakterna, beredda att bispringa oss, får vårt högre jag större makt över vårt tänkande. När detta vårt högre jag frigjorts, och vi härigenom vunnit nya krafter ställda till vårt förfogande, vidgas vårt andliga blickfång och banden stärkes.

När vi nått därhän att vi accepterat dessa andeväsens närvaro, frågar vi oss om det är möjligt att gå längre, att också få veta varifrån de erhållit sin visdom. Vi kan inte av oss själva gå utöver vår hjärnas begränsade areal, men med hjälp av inspiration kan vi söka den kraft, som är upphov till deras kunskap. Om vi kommer fram till att en Gudom har influerat dem, råkar vi in i en svårbemästrad cirkel av fortsatt konstaterande att även denna Gudom fått sin kunskap från högre ort, och så fastnar vi i en vilseledande labyrint.

Detta argument användes ofta av ateisten när han kräver bevis för Guds existens, och vi kan endast konstatera, att vi råkat in på en alltför absurd väg för att där nå en förklaring. Må vi finna den ariadnetråd, som visar vägen ut ur labyrinten.

Vi har talat om friheten såsom det högsta goda att söka här på jorden. Att förstå vad sann frihet innebär, det är att känna det obegränsade. Ty frihetens motsats är det som binder, detta begränsar, och att frigöra sig, det är att nå det eviga. I det oändliga ligger allt innesluttet, i det obegränsade får alla ting sin plats. Om vi är en del av det obegränsade, är vi ju också en del av det som detta utgöres av.

Oändligheten är ett matematiskt begrepp som vi inte kan gripa med vårt förnuft. Orsaken är att den materiella världen är begränsad. Den icke materiella är oändlig. Om Gudomen är det obegränsade och vi det begränsade, innebär ju detta att vi är en del av Honom, eller med andra ord, att vi äger Gudomen inom oss. Det obegränsade är det högsta vi kan nå fram till, det är Gudomen i sig själv. Här finner vi den Gud vi söker, Gud är evigheten själv.

Emerson säger: "Cirkelns mittpunkt är inte endast ett centrum, den är en kraft". Kraften begränsas av cirkellinjen, som är oändlig. (Linjen är inte det blyertsstoff som markerar den, utan en abstrakt företeelse.) Tar man något från det oändliga, blir det oändliga kvar. Varje individuellt liv är en del från det oändliga livet, eller låt oss säga, en del av cirkellinjen. Vi kan inte ta bort något därifrån, med andra ord, vi kan inte särskilja oss från allivet. Vi är en del därav, och vi måste leva vårt liv såsom ett med det. Det som lånats, är det frö till fortsatta individuella liv, som på esoteriskt språk kallas fröatomen.

Denna kunskap är det vi skall föra ut till mänskligheten under dagar som stundar. Det utgör den nya tidsålderns uppgift för oss människor. Vi är ofullkomliga varelser, vi äger lägre begär och drifter som för oss bort från det Gudomliga. Men eftersom vi inte kan lämna det obegränsade, som utgör alla ting, kan vi inte heller lämna Honom, som vi är en del av.

När diskussionen kommer in på spørsmålet om Guds allnärvaro och allmakt, uppstår frågan om Hans förhållande till det onda. Den har be-

handlats i alla tider, men människan anser sig visst aldrig ha funnit svaret. Om Gud är alla ting, och Han inte kan vara det onda, måste vi förutsätta att det onda inte finns. Men vad tjänar det till att förneka det vi dagligen ser inför våra ögon, och som vi i varje fall vet existerar?

Må vi fatta saken så, att det onda naturligtvis existerar, men att det från vår låga synpunkt uppfattas på ett annat sätt än från den andliga världen. Det onda är frånvaron av det goda, liksom skuggan är frånvaron av solljuset, dock anser ingen skuggan vara något ont. Från vår aspekt förorskar det onda lidande, och det medlidande höga andar skänker oss i vår vedermöda, är bevis på deras förståelse för våra svårigheter. Dock vet de, att det som för oss synes såsom ont, användes av Gud själv i det godas tjänst. Han leder det onda till det goda, ja, han inte endast förvandlar det till gott, det onda är det goda i negativ gestalt. "I blindo utföra de onda himlens rättfärdiga vilja", säger Southey i Thalaba.

Det gäller för oss att låta den gnista av Gud vi äger inom oss växa och bli till en eld, som lyser över oss och mänskligheten. Den kan bli det, men därtill fordras en stark vilja, uthållighet och tro på den egna inneboende kraften, en del av den eviga Gudomens kraft. Den som gjort sitt val och går in för att arbeta på det målet, kommer att finna sina krafter förstärkta. Genom höga andeväsen ledes kraften från Gudomen att möta den inom människan levande gnistan, för att mottagas och förvandlas till verksam handling.

Att vara medveten om denna förbindelse, att förstå att det är i Guds tjänst människan arbetar, för fram till nya åligganden. Den uppgift som anförtrötts åt henne är att förvandla den tunga materien till ande. Med varje renad tanke, som utgår från hennes hjärna utför hon denna handling, för varje gärning verkställd i kärlek övergår en del av materien till ande. Tro inte, att det som åstadkommes är av underordnad betydelse, allt har värde av oanade mått.

Varje uppoffrande handling påverkar dessutom andra likasinnade att följa samma linje, och när denna nya grundtanke vunnit insteg bland de många, har hennes uppgift nått resultat, hon har haft den rätta framgången i sitt arbete. Större kärlek till vår nästa, villighet att bringa offer för allas bästa, däri består det resultat som alla kan stanna inför och förstå.

Vägen är anträdd. Många är ännu inte de som vandra den, men skaran skall växa. Uppgifter finns för alla, och vid vägens slut når vi målet, förening med den Gudom varav vi alla utgör en del, den gnista som tände lusten till sökandet efter sitt ursprung. I den förening, vi då får uppleva ligger hemligheten i att vara ett med Gud, vilket inte innebär ett utplånande av det egna väsendet, men att som individ uppgå i och känna enheten med Alltet. Därtill är vi alla kallade. Vår gudomsgnista skall visa oss vägen, den skall leda oss rätt.

Elisabeth Lansenor.